

var klinet op under en af de spindelvævsbesatte Loftsbjælker, og hvorfra et Svalepar netop fløj ud, idet de traadte ind.

„Nej, se dog!“ udbrød han henrykt.

Anders Jørgen, som mente, at et saa begejstret Udraab alene kunde gælde hans Kvægbestand, lod med et fornøjet Smil sin Haand falde tungt ned paa Bagen af en mægtig Fedeko og sagde:

„Ja, her skal Kap'lanan se et Stykke Kyd!“

Kørerne var nemlig Anders Jørgens Kælebørn, og som Kvægopdrætter og Kvægfeder havde han vundet noget af et Ry i Egnen. Han vidste nøjagtigt, hvor meget hver af hans syv Køer havde malket og vejjet i al den Tid, han havde haft dem i sin Stald. Han huskede paa sine Fingre, hvor mange Pund Klid, Skraa, Halm og Rapskager de havde fortæret, og hvorledes Forholdet i de sidste tyve Aar havde stillet sig mellem Smør-, Kød- og Foderpriser, — og om alt dette udbredte han sig med en overraskende Tungefærdighed for Emanuel, idet han tillige gav en hel videnskabelig Forklaring af den nymodens Kraft- og Staldfodring, af hvilken han viste sig at være en lidenskabelig Tilhænger.

Emanuel stod og hørte paa ham med stigende Forbavselse. Den lille, halvblinde Mand med det kejtede Væsen, som han hidtil havde anset for